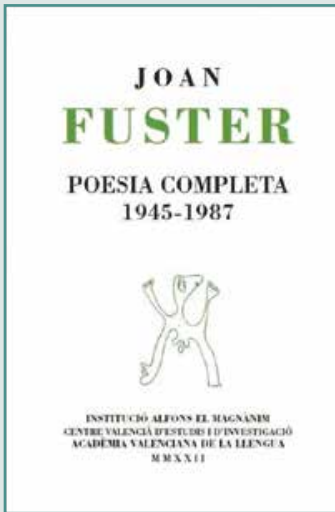

Joan Fuster. Poesia completa (1945-1987)

JOAN FUSTER, SALVADOR Ortells (Ed.)
 Institució Alfons el Magnànim / Acadèmia Valenciana de la Llengua
 València 2022
 328 pàgines

dupte, però també molt solvent. És cert que alguns dels seus versos necessiten un retoc aquí i allà, però hi ha molta màgia per descobrir.

Fuster, en *Diccionari per a ociosos* (1962), afirmava, en un evident exercici d'autocrítica que la ment dels escèptics —i es refereix, evidentment, a ell mateix—, «és incompatible amb la poesia lírica [...]. Si l'escèptic intenta fer versos, li sortiran pedestres i àcids». Tanmateix, no va deixar mai d'escriure versos, si bé la seua vocació cívica, les obligacions econòmiques i el descrèdit de les figures líriques valencianes del moment, adscrites al franquisme, feren que sotmetés la seua poesia a autocensura.

L'encomiable formació de Joan Fuster es fa palesa en la gran diversitat de formes que prenen els seus poemes, de la poesia pura en el seu primer volum (*Sobre Narcís*, 1948) a la prosa poètica bevent del món *slam* de poemes com *Profanació de Hegel*, inclòs en un volum, *Poemes per fer* (1984), que va publicar de semiclandestinitat.

Joan Fuster mostra molt bé la seua profunda formació literària i intel·lectual en el gresol d'estils i temes. També hi ha l'ocasional *divertimento* d'imitació de la literatura medieval; per exemple, en el poema que escrigué en una carta al seu amic Albert Manent en ocasió de la visita de Carles Riba a València, escrit tot en *noves rimades*, imitant els versos de l'*Espill* de Jaume Roig.

Així, Salvador Ortells recupera Fuster dels papers apòcrifs i l'eleva a un volum digníssim de 368 pàgines, completat per un breu comentari general de l'obra de l'autor, i els pròlegs escrits per l'autor mateix en la seua obra, en què podem analitzar, en veu pròpia, els motius del llarg silenci al qual s'ha sotmés la seua poesia, silenci que finalment ara es trenca.

MARC SALOMÓN UROZ